

קול ההתחלות

נחלקה לשרותים רתיים

750 העולים שהגיעו ליהוד צמדו משפחות מאמצות שלם הציון הבסיסי בדירה ומות * אושרו בנית 46 ות לקשישים (הוסטל) ע"י רד השיכון * הותקנו 100 רכות לחצני מצוקה שישים. * מבצע לבדיקות יעה לקשישים בשיתוף עם יניביי תל-אביב ובית לים תל-השומר יערך בימים יובים * בעקבות הפסקת רות הסוציאלי לעולים ע"י כנות היהודית עבר מ - 1. מתן שרות זה למחלקת וחה. * יצרנו קשרים עם מים רפואיים שיקומיים ון שרות לנכים וחולים ולות ממושכות. * החודש ז סניף אק"ם ביהוד ויפתח ון למפגרים לשעות אחה"צ.

הנוער המרכזי

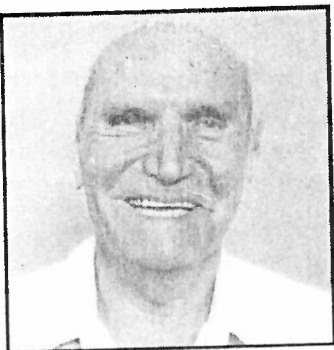
מבוגרים מיהוד והסביבה נסים בכל יום חמישי נא בהדרגת יאיר קלינגר ים הופעה.

יגות המימונה שנערכו בגן מאות ב - 7.4.91 הוכנו ע"י דבים, פעילים ופרלמנט שרוכוזו בבית הנוער.

מסגרת הפעילות להכרת ון המקומי, יאיש פרלמנט את תפקידי הבכירים צה למשך יום * 40 בני ישעברו מבחני קבלה יחלו קורס המד"צים החודש וו להדרכה במדור החברתי. וחי שיר מסי 2 יוצא לדרך, ל מוסיקלי של חיים חדד יף מועצת הנוער.

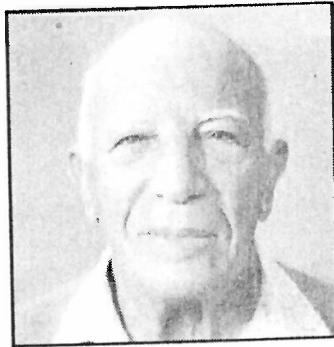
נת התאטרון בהכנות נת המחזמר 2 * 1 בסוף ש במתנ"ס. * הכנות ות נעשות לקראת רונדו נים המסורתי ביום אות.

נערים ונערות מפרלמנט הנוער שאלו ותיקים: "מה אתה זוכר מהפגישה הראשונה שלך עם יהוד?"

אחרון חלינגר

בבואי ליהוד ראיתי, כפר ערבי נטוש ועולים חדשים, פליטים מאירופה ובעיקר עולים מתורכיה. התושבים גרו ברובם בבתיים ערביים נטושים. שליחותי ליהוד היתה לעזור חודש אחד במרפאה המקומית ולהסביר לעולים - לכל אחד בשפתו (או בימים ההם היה צריך לדעת את כל השפות מלבד עברית) את אופן השימוש של התרופות. מחודש אחד של התנדבות, התנדבתי להשאר ביהוד עד עצם היום הזה ואינני מצטער על כך.

אברהם גרון

הגענו בסוף 1948, מצאנו כפר הרוס, כל הרחובות מדרך העצמאות "העצמאות" (דאז) היו הרוסים ולא היה היכן לעבור. היתה באר מים אחת בכל האזור שספקה מים לכל תושבי המקום. הדבר הראשון שהצנינו הי: "לחץ! עבודה!" גרנו בצריפים קטנים ועבדנו בעבודות נגרות, נקיון ושיפוץ הבתים הערבים הנטושים.

שלום רצבי

האישה והילדים הגיעו קודם וקיבלו חדר קטן, לא מטויה, כשמסביבם חומה המקיפה בתוכה 30 חדרים. הם הגיעו בפורים, היה גשום, לא היו בכלל בתים בכל האזור היו רק 15 משפחות. לא היה חשמל במשך 8 שני (מאז הגיעו) ומים היו לוקחים מברז שנמצא בכניסה ליהוד (איפה שעוזי הירקן נמצא)

יהודה אדלר

שלושת החוויות שאני הכי זוכר, הם: החיים ללא חשמל, העמידה בתור לקבלת גוש קרח והכבישים הצרים שהיו מוצפים בעקבות הגשמים ולא הייתה אפשרות לינסוע בהם עם רכב, כי אם נסעת, היו צריכים לגרור אותך עם סוס. לא היו מקומות עבודה, לא מוסדות חינוך מסודרים, אבל הייתה הרגשה חברית בין כל התושבים בלי היתחסות לעדה, דבר ששימש דוגמא להרבה ישובים אחרים. לקראת יום העצמאות אני מאחל לתושבי יהוד ומנהיגיה שנצליח לקדם ולפתח את יהוד כמו בעבר, באהבה עם כל הלב.

ישרד דה פיציוטו

בשנת 1951 הגענו ליהוד, ממחנה ישראל. בכניסה הראשית לחוב סעדיה חתוכה, בצד שמאל, היה בית קפה "יופי" - של ישראל קניאס ז"ל. מצד ימין היו אוהלים ששימשו כחנות למכירת ירקות, של האחים מנטל. שמכרו עגבניות בתנאי שתקנה גם חצילים. אוכל ובגדים, קיבלנו תמורת תלושים בצרכניה של משה סלומון הבולגרי, צריך בתוך פרדס. את התלושים קיבלנו אצל רפאל חיים.

בנימין אינשפרו

מקום שומם, ללא חשמל וכבישים. כפר ערבי, מזון בתלושים, תור גדול לאוטובוס, שהגיע לעיתים רחוקות, ובשעות לא סדירות, שתי צרכניות. בצרכניה ברחוב שתיים איפה שהיום סעדיה חתוכה, היו מוכרים כלים לחקלאות ולצורכי משקי העזר שהעולים החדשים בזמנו היו מתעסקים, היה כביש מאד משובש. אוכלוסיה פחות מ-300 איש. הרחובות היו במספרים.